

Arrest

nr. 70 051 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger en verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 8 oktober 1948 in Chu (Kazakstan).

Vanaf 2000 werkte u als boekhoudster-kassierster voor de Tsjetsjeense Bouwdienst in Grozny.

Rond 1 juni 2007 reisde u naar Duitsland voor een uitwisseling aan de Universiteit Bremen.

Op de zesde dag vroeg u de toelating om uw dochter L. D. (...) (O.V. X) in België te bezoeken. Uw visum verviel op 10 juni 2007. Aangezien u ziek was, keerde u pas op 30 juni 2007 terug naar Rusland.

Rond 15 oktober 2007 werd u opgeroepen door de plaatselijke politieafdeling. Een onderzoeker, genaamd S. (...), ondervroeg u over uw gevluchte dochter. Begin februari 2008 werd I.

(...), de zoon van uw overleden broer, meegenomen. De volgende dag werd hij vrijgekocht. Vanaf dit moment ging u regelmatig bij uw broer L. (...) wonen. In 2008 werd u telefonisch opgeroepen om met de hoofdboekhouder van uw dienst naar het parket in Grozny te gaan. Daar werd u ondervraagd door onderzoeker I. V. (...).

Eind maart 2010 werd het hoofd van uw dienst, A. B. (...), thuis meegenomen door gewapende mensen. Eind maart 2010 werd u, boekhoudster zijnde, op uw werk en uw woonplaats bezocht. U werd bedreigd, waarschijnlijk door mensen van de Presidentiële Garde. In april 2010 moest u een bekentenis ondertekenen dat A. B. (...) een groot deel van het geld van uw dienst had meegenomen. U weigerde dit document te ondertekenen. Bijna elke dag werd u ondervraagd. Vanaf begin april 2010 ging u vijf à zes maanden lang niet werken wegens gezondheidsproblemen. In november 2010 wilde u uw ontslag indienen. Uw nieuwe baas, S. D. (...), weigerde dit.

Rond 8 maart 2011 werd u voor het laatst opgeroepen door het parket in verband met de zaak van uw baas A. B. (...). De onderzoeker, S. A. (...), raadde u aan om het land te verlaten.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië op 11 april 2011. Vanuit Grozny reisde u met de bus via Tsjerkessië naar Pyatigorsk. Dezelfde dag reed u met de taxi naar een kennis, L. P. (...), in Kislovodsk. De volgende dag nam u de trein naar Kiev. Op 13 april 2011 kwam u 's avonds aan in Kiev. In Kiev vertrok u 's avonds laat per auto met een chauffeur, Sa. (...), en twee vrouwen, C. (...) en D. (...), naar Aken. In Aken haalden uw dochter en een vriendin u af. Zij brachten u naar België, waar u op 16 april 2011 aankwam.

Op 19 april 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: kopieën van vier bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort en een werkbadge."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen heeft met onbekenden, waarschijnlijk de Presidentiële Garde. Deze problemen ontstonden nadat u uw dochter in België had bezocht en nadat uw baas A. B. (...) werd meegenomen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de convocatie van oktober 2007, de ontvoering van uw neef I. (...) in februari 2008, uw ondervraging bij het parket in 2008, de arrestatie van uw baas A. B. (...), de bedreigingen die u eind maart 2010 kreeg, de ondervragingen die u eind maart 2010 bijna dagelijks onderging, uw poging tot ontslag in november 2010, de weigering van uw ontslag door S. D. (...) en uw laatste ondervraging door S. A. (...) in maart 2011.

Bovendien verklaarde u dat een onderzoeker van de plaatselijke districtsafdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken u een uitreisverbod liet ondertekenen nadat uw internationaal paspoort werd afgenomen (CGVS, p. 6 en 18). Ook hiervan kon u geen begin van bewijs voorleggen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo kon u niet duidelijk aangeven tot welke instantie de ontvoerders van uw neef I. (...) behoorden (CGVS, p. 13), via wie I. (...) werd vrijgekocht (CGVS, p. 13), hoe vaak u precies op uw werk werd bezocht door de mensen van de Presidentiële Garde (CGVS, p. 15) en in welke hoedanigheid u in maart 2011 werd opgeroepen (CGVS, p. 16).

Voorts stelde u dat u ook gevolgd werd omdat uw schoonzoon, A. M. (...), als chauffeur werkte voor zijn nonkel, die commandant was ten tijde van Do. (...) (CGVS, p. 4 en 12). U wist echter niet hoe A. M. (...)’s nonkel heet (CGVS, p. 18).

Het is bovendien opmerkelijk dat u volstrekt geen informatie heeft over de huidige situatie van uw voormalige baas, A. B. (...), noch enige interesse betoonde in zijn verdere lot, aangezien zijn arrestatie mede de aanleiding vormde voor uw latere erge problemen (CGVS, p. 14).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat de problemen die u ondervond naar aanleiding van de arrestatie van uw baas en de weigering van uw ontslag (CGVS, p. 14-16), geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Het betreft hier immers uitsluitend problemen met betrekking tot de eventuele misdrijven gepleegd door uw baas en tot de financiële situatie van uw werkgever.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie naar aanleiding van deze problemen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

Zo verklaarde u dat u geen bescherming zocht omdat beschermingsorganisaties niet bestaan bij u. U verklaarde dat u zelfs geen advocaat had (CGVS, p. 19).

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Tsjetsjenië naar België.

U verklaarde dat u met de bus van Grozny naar Pyatigorsk reisde. Hierna nam u de taxi naar Kislovodsk, waar u na een overnachting bij een vriendin de trein nam naar Kiev. Vanuit Kiev reisde u met een chauffeur en twee andere vrouwen vermoedelijk via Polen naar Aken. Vanuit Aken brachten uw dochter en haar vriendin u naar België.

U was tijdens deze reis vanaf Kiev niet in het bezit van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 8) en zou onderweg naar België nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 10).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een auto te betreden, zonder gecontroleerd te worden aan een douanepost. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in een auto, zonder gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het in december 2006 afhaalde maar dat het in oktober 2007 werd afgenomen door een onderzoeker (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

In dit verband is het opvallend dat uw internationaal paspoort in oktober 2007 zou zijn afgenomen. U verklaarde maar één internationaal paspoort te hebben gehad. U stelde dat u dit in december 2006 afhaalde (CGVS, p. 6). U verklaarde dat u nooit een visum aanvraag behalve voor uw reis naar Bremen (CGVS, p. 7).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat u op 4 augustus 2008 een visum heeft aangevraagd bij de Belgische ambassade in Moskou.

Geconfronteerd met deze informatie, verklaarde u dat uw dochter u in 2008 een uitnodiging wilde sturen maar dat u niet werd toegelaten. U verklaarde dat u toen geen visum aanvraag maar dat u de man van uw nicht, A. S. (...), vroeg alles te regelen. U gaf hem enkel de kopies van uw binnenlands paspoort. A. S. (...) vertelde u later dat u geweigerd werd (CGVS, p. 7-8). V

oor het indienen van uw visumaanvraag in augustus 2008 heeft u bovendien uw internationaal paspoort getoond aan de Belgische autoriteiten, terwijl u verklaarde dat uw internationaal paspoort al in oktober 2007 werd afgenomen (CGVS, 6).

Geconfronteerd met deze onmogelijkheid verklaarde u dat uw internationaal paspoort waarschijnlijk in 2008 werd afgehaald (CGVS, p. 8). Aangezien u verklaarde maar één internationaal paspoort te hebben gehad en u in 2007 naar Duitsland reisde, is deze verklaring ontoereikend.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onder druk te staan.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, in Kiev werd afgenomen door de chauffeur die u naar België bracht (CGVS, p. 5-6).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (kopieën van vier bladzijden uit uw Russisch binnenlands paspoort en een werkbadge uitgereikt in 2000) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en uw werksituatie, die echter niet betwist worden, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Aangaande de geheugenproblemen waar u melding van maakte (CGVS, p. 2, 3, 7, 8, 9, 11, 12, 18 en 20), moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u geheugenproblemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de door u aangehaalde gehoorproblemen en rugproblemen (CGVS, p. 19), voor zover u daarvoor geen behandeling zou kunnen krijgen in de Russische Federatie, geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uw medische problemen ontstonden bovendien al voor uw reis naar Duitsland in 2007 terwijl uw problemen in uw land van herkomst pas na deze reis ontstonden (CGVS, p. 10 en 19).

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In het kader van de asielaanvraag van uw dochter L. D. (...) (O.V. 5.839.519) en schoonzoon A. O. M. (...) (O.V. 5.839.519) werd op 9 augustus 2006 besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 augustus 2011 gericht tegen het "Commissariaat-generaal voor vreemdelingen (sic) en staatlozen" (zie p. 1) een schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook een schending van de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

Zij is eveneens van mening dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Aangaande de motivering in de bestreden beslissing die stelt dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt, verklaart zij dat zij zich in haar land van herkomst niet bekommerd heeft met het verzamelen

van documenten gezien zij voor haar veiligheid vreesde en zij er in dergelijke geestestoestand geen rekenschap van gaf dat dit noodzakelijk was.

Het aanbrengen van bewijs moet volgens verzoekster worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier gezien de zeer speciale situatie waarin een asielzoeker zich bevindt. Verzoekster benadrukt dat zij bedreigingen en geweld heeft ondergaan en dat het bijbrengen van bewijzen moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om deze te verkrijgen.

Verzoekster is van mening dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van haar verhaal; een asielzoeker kan aldus verzoekster ook worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas. Zij stelt dat, wanneer er twijfel bestaat, deze in het voordeel moet spelen van de asielzoeker.

Het gebrek aan kennis en details wijt verzoekster aan het feit dat zij 62 jaar oud is en dat het op die leeftijd nog moeilijk is om zich bepaalde zaken te herinneren die zich meer dan drie of vier jaar geleden voordeden. Verzoekster meent (zie het verzoekschrift, p. 9) dat de commissaris-generaal slechts "*kleine details aanduidt*" en dit "*tegenover een heel coherent verhaal*."

Betreffende het vastgestelde gebrek aan belangstelling in de toestand van haar baas A. B., laat verzoekster gelden dat zij ook problemen heeft gehad die aan de basis liggen van haar asielaanvraag die haar hebben verhinderd om navraag te doen over het lot van deze aangezien zij zelf langdurig werd ondervraagd.

Verzoekster herhaalt de bestreden beslissing waar die stelt dat de feiten die aan de basis liggen van haar asielaanvraag, niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en dat verzoekster niet eerst bescherming heeft gezocht in haar land van herkomst.

Zij onderstreept vervolgens dat, gezien zij zich bespied voelde en ondervraagd werd door de autoriteiten, zij bang was om de bescherming te vragen aan de overheden gezien zij vreesde dat hierdoor haar problemen nog zouden verergeren.

Wat betreft de twijfels die de commissaris-generaal uitte bij haar reisroute, herhaalt verzoekster dat haar paspoort in beslag werd genomen door een onderzoeker. Zij verklaart geen andere middelen te hebben om te bewijzen dat zij de Schengenzone is binnengekomen en stelt de vraag "*hoe zou zij erin zijn geslaagd om tot in België te geraken*" (zie het verzoekschrift, p. 10).

Aangaande de tegenstrijdigheid in verband met haar internationaal paspoort en het visum herhaalt verzoekster dat haar dochter in België haar had uitgenodigd en dat zij de echtgenoot van haar nicht had gevraagd om alle details te regelen; hij heeft haar dan nadien meegedeeld dat de visumaanvraag was geweigerd. Verzoekster acht deze uitleg rationeel en waarschijnlijk.

Op het feit dat verzoekster verklaarde dat haar paspoort in 2007 werd afgenomen, maar zij dit wel voorlegde op 4 augustus 2008 bij de visumaanvraag, antwoordt verzoekster dat zij problemen heeft met haar geheugen en dat het mogelijk is dat haar paspoort werd afgenomen in 2008 in plaats van in 2007. Zij voegt hieraan toe dat dit niets wijzigt aan de feiten die aan de basis liggen van haar asielaanvraag.

Verzoekster is van mening dat de commissaris-generaal een duidelijke beoordelingsfout begaat en de principes schendt van de "*goede administratie*" en proportionaliteit (zie het verzoekschrift, p. 11).

De commissaris-generaal schijnt volgens verzoekster het belang niet te zien van de subsidiaire bescherming; verzoekster stelt dat "*het reëel risico op ernstige bedreiging in geval van terugkeer*" kan worden gematerialiseerd door foltering of onmenselijke of ontorende behandelingen.

Verzoekster verwijst naar haar verklaringen tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal en houdt vol dat een reëel risico werd aangetoond.

Verzoekster vraagt dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat van haar de status van vluchteling wordt erkend, in ondergeschikte orde dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad merkt eveneens op dat een aangevoerde schending van “*de principes van de goede administratie*” (zie het verzoekschrift, p. 11) als middel onontvankelijk is. Verzoekster laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel (zie het verzoekschrift, p. 11) is in deze niet dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoekster argumenteert dat zij zich in haar land van herkomst niet bekommerd heeft met het verzamelen van documenten aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en zij zich in zo'n geestestoestand bevond dat zij er niet aan dacht dat dit noodzakelijk was; dat het verzamelen van bewijs moet worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier in functie van de reële mogelijkheden; dat een persoon als vluchteling kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal en dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

De Raad herhaalt echter dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is; hiertoe moet hij een poging ondernemen om zijn asielrelaas te staven.

De Raad antwoordt dat verzoeksters verklaringen enkel een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn; ook het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

In casu kan verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk maken.

Zo wist verzoekster niet tot welke instantie de ontvoerders van haar neef I. behoorden (zie gehoorverslag van 6 juli 2011, p. 13), via wie I. werd vrijgekocht (zie gehoorverslag, p. 13), hoe vaak zij precies op haar werk werd bezocht door de mensen van de Presidentiële Garde (zie gehoorverslag, p. 15) en in welke hoedanigheid zij in maart 2011 werd opgeroepen (zie gehoorverslag, p. 16).

Voorts stelde verzoekster dat zij ook gevolgd werd omdat haar schoonzoon, A. M. , als chauffeur werkte voor zijn oom, die commandant was ten tijde van Do. (zie gehoorverslag, p. 4 en 12); verzoekster wist echter niet hoe A. M. zijn oom heette (zie gehoorverslag, p. 18).

Het is bovendien opmerkelijk dat verzoekster volstrekt geen informatie heeft over de huidige situatie van haar voormalige baas, A. B., noch enige interesse betoonde in zijn verder lot, aangezien zijn arrestatie mede de aanleiding vormde voor haar latere erge problemen (zie gehoorverslag, p. 14).

Dat verzoekster 62 jaar oud is, geheugenproblemen heeft en zelf ondervraagd werd -wat haar volgens haar verklaringen verhinderde te informeren over A. B.-, doet geen afbreuk aan het feit dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De nalatige handelwijze van verzoekster wijst op een gebrek aan interesse en keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees. De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij inspanningen levert om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten (RvV; nr; 27.482 van 19 mei 2009).

Verzoeksters gebrek aan kennis en interesse keren zich tegen haar geloofwaardigheid.

Op de opwerping van verzoekster dat, gezien zij zich bespied voelde en ondervraagd werd door de autoriteiten, zij bang was om de autoriteiten om bescherming te vragen, antwoordt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Verzoeksters verklaringen dat zij bang was om nationale bescherming te zoeken en vreesde dat haar problemen hierdoor nog zouden verergeren, tonen echter niet aan dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Wat betreft de reisweg, stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekster niet in het bezit was van identiteitsdocumenten en nooit persoonlijk gecontroleerd werd (zie het gehoorverslag, p. 8 en 10).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een auto te betreden, zonder gecontroleerd te worden aan een grenspost.

De Raad deelt het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van haar asielrelaas; bovenstaande vaststellingen blijven dan ook staande en tasten de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen verder aan.

Aangaande de tegenstrijdigheid in verband met haar internationaal paspoort en visum, beperkt verzoekster zich tot het herhalen van haar eerdere verklaringen en het uiten van blote beweringen betreffende haar geheugenproblemen.

De verklaringen van verzoeksters tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal dat zij maar één internationaal paspoort heeft gehad, dat zij dit in december 2006 had afgehaald, dat haar dit in oktober 2007 werd afgenomen (zie gehoorverslag, p. 6) en dat zij nooit een visum aanvroeg behalve voor haar reis naar Duitsland (zie gehoorverslag, p. 7), schaden haar geloofwaardigheid gezien uit informatie waarover de commissaris-generaal beschikt immers blijkt dat zij op 4 augustus 2008 een visum heeft aangevraagd bij de Belgische ambassade in Moskou, alwaar zij haar internationaal paspoort toonde aan de ambassadeautoriteiten.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster geen poging onderneemt om aan te tonen dat haar problemen naar aanleiding van de arrestatie van haar baas en de weigering van haar ontslag, verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend,

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoekster, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op 6 juli 2011 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaart zich achter de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *“duidelijke beoordelingsfout”* (zie het verzoekschrift, p. 11) worden vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE